

14F: el fracàs del mandat de l'1 d'octubre

written by Jordi Serradell | 9 d'abril de 2021

A les passades eleccions al Parlament de Catalunya del 14 de febrer, l'independentisme català va aconseguir una fita històrica, superar el 50% del vot popular en unes eleccions. Una barrera que només s'havia superat amb escreix a la consulta participativa del 9 de novembre del 2014 i al referèndum d'autodeterminació del 1r d'octubre del 2017. Abans de superar aquesta barrera, la causa en va superar una de més important i grossa. L'any 2015 l'independentisme aconseguia per primer cop la majoria absoluta al Parlament de Catalunya en unes eleccions que es van plantejar com un plebiscit, 72 de 135 diputats. Avui, 74 de 135.

Mentre l'independentisme no para de créixer políticament, les opcions polítiques que defensen la implementació de les decisions que pren el poble democràticament (l'unilateralisme) no han fet més que perdre adeptes. Si més no això reflecteixen les dades. L'any 2015 el Parlament de Catalunya tenia 72 de 135 diputats unilateralistes d'acord amb els programes que cadascú defensava. El 2017, després de l'1-0, la xifra va passar de 72 a 38 de 135, ja que ERC, malgrat que no descartava la via unilateral del tot, principalment proposava negociar amb Espanya. I acabem l'anàlisi estadística aquest 14 de febrer de l'any 2021, quan el mandat del referèndum del 1r d'octubre ha aconseguit 0 de 135 diputats al Parlament de Catalunya. ERC mantenia la seva proposta del 2017 de negociar amb Espanya, Junts es va comprometre que si l'independentisme passava del 50% dels vots, es negociaria amb Europa per fer un referèndum vinculant i la CUP va proposar de fer un referèndum l'any 2025.

El 14 de febrer els electors i electores tenien un total de set alternatives per votar, d'aquestes set alternatives, dues

defensaven clarament la unilateralitat i només una era realment una opció, Primàries Catalunya. Sense entrar en la part més important i principal del que a continuació diré, la humanitat i la democràcia, el FNC no era ni és una opció viable ni per l'unilateralisme ni per l'independentisme. És una alternativa que a diferència de les altres del conjunt de l'independentisme no suma, resta. Resta en l'àmbit internacional (ni tan sols se la considera entre l'extrema dreta europea, on han definit VOX com el seu homòleg a Catalunya i a Espanya, amb patrocini acreditat de Trisulti, on s'ubica la fundació de Steve Bannon per reorganitzar el conjunt de l'extrema dreta europea), resta en l'àmbit polític (el conjunt de les alternatives independentistes del país sempre li faran un cordó sanitari mentre mantingui els seus postulats) i resta en l'àmbit social (per la mateixa raó que en el polític). I això en un país divers com Catalunya provoca que aquesta alternativa sigui inútil de per si, tingui més o menys èxit, perquè mai ningú voldrà pactar amb ells (només el fet de parlar-hi ja castiga). Per tant, malgrat que hi havia dues alternatives unilateralistes, només una era realment una opció. Aquesta opció, però, ha acabat amb uns resultats nefastos des de qualsevol perspectiva. Primàries Catalunya no només no ha aconseguit entrar al Parlament de Catalunya per mantenir la vigència del mandat de l'1-0, sinó que a més ha acabat amb uns resultats que liquiden opcions polítiques (amb un 0,21% dels vots i només 5.940 vots). De 47.100 vots a les municipals del 2019 a 5.940. No és que l'única opció real de l'unilateralisme hagi perdut suports, és que s'ha enfonsat en la misèria. I ho dic amb el dolor d'algú que ha dedicat els seus propis recursos, el temps lliure i fins i tot ha donat la cara públicament per aquesta opció, ho dic amb el dolor d'algú que ha apostat per Primàries Catalunya.

Les raons d'aquest enfonsament, que fins i tot les persones que no han participat de Primàries i tampoc hi han donat suport, però que també els hi agrada el concepte d'eina de democràcia oberta i participativa per fer llistes electorals

amb persones (vinguin d'on vinguin) octubristes, el saben identificar: 100 de crítica destructiva i 0 de constructivitat/contingut. No crec que sigui l'únic candidat a Primàries que hagi rebut aquest feedback a les xarxes social i al carrer. Ningú sabia què érem, i el poc que sabien és que érem independentistes crítics. Els típics matats a xarxes socials que es dediquen a trolejar, agrupats i convertits en una llista electoral. Això és el que la gent veia en nosaltres. Jo no em dono per al·ludit en aquests comentaris, perquè no em vaig presentar com a candidat que vol la independència sinó com algú que la vol fer efectiva. I això implicava tenir un projecte de país, tenir clar quines àrees són claus per fer efectiva la independència, concretar uns objectius per assolir aquesta fita i tenir clar que mentre treballes en això, la vida segueix i cal saber donar resposta cada dia a les necessitats de la nació i el millor possible (i més enmig d'una pandèmia). Però jo també vaig cometre un error, confiar que l'eina funcionaria i confiar que quan internament, sobretot gent amb molta experiència política (en la qual vaig confiar), em deia que tot estava bé, que era un microdetall el que plantejava (temes legals, logístics, finançament...,) i que aprofitaríem bé l'oportunitat política que suposava la nefasta gestió de la pandèmia a Catalunya i el partidisme manifest dels partits independentistes..., pensar que Primàries Catalunya estava preparada per unes eleccions al Parlament de Catalunya. El resultat no enganya, no ha estat així. Certament cal reconèixer que l'estratègia d'anar sense contingut en unes eleccions ha fracassat, es tunegi com es tunegi, és evident i tothom ho veu (ni que sigui molt en el seu fons).

Com a elector durant tres anys i posteriorment candidat de Primàries en unes eleccions, no he après només que sense contingut ni recursos acabes fent el ridícul políticament parlant, també he après una lliçó política a nivell macro. Deixar els lideratges de la dissidència política a persones amb molta experiència política a Catalunya, deixar la gestió

del canvi a persones que pràcticament només han viscut de la política a Catalunya, és un error fatal. Un error que crec comprensible que es cometi. El normal fora de la política és confiar en la gent que té experiència perquè en el món real qui té experiència no és només una persona que col·lecciona anys al mercat laboral fent una feina determinada o passant-ne per diverses, és una persona que ha demostrat capacitat d'autocrítica i aprenentatge continu. Una persona que sap que s'ha de guanyar la confiança de la resta amb fets i resultats i no pas amb actes de fe. Dit d'una altra forma, en el món real la gent treballa per assolir els resultats que se li marquen o es marca a si mateix a la feina, en la política catalana, en canvi, el que es treballa és l'acusació i la defensa. L'acusació a la resta i la defensa d'un mateix. A Primàries Barcelona he après que una persona que fa dècades que treballa a la política a Catalunya, el que desenvolupa no són habilitats diplomàtiques, no és l'empatia cap al ciutadà, no és la capacitat d'aprenentatge continu..., és el cinisme. És la capacitat de projectar (vendre la mala praxi que un mateix fa com si l'estigués fent un altre, el que alguns anomenem fer un Arrimadas), és la capacitat d'autoenganyar-se públicament per contagiar l'engany com a mètode per mentir, és la capacitat de corrompre les coses (eliminar les normes de convivència, fins i tot la democràcia, en un col·lectiu quan es tracta de fer el que un vol i posar-les com excusa per dificultar qualsevol proposta amb la qual no s'està d'acord) i és la capacitat d'exercir un lideratge limitatiu, altrament conegut com a microlideratge. Uns diran que això és el que té assumir contradiccions, però la realitat és que en fan el seu sistema de treball (et diuen una cosa i n'acaben fent una altra o no fent res, tot plegat amb zero explicacions pel mig). En resum, el que desenvolupen és la capacitat de fer i desfer i de defensar-se atacant a qui posi en risc el seu tro, desenvolupen la capacitat de destruir. Mentrestant, la nació va fent i progressant a un ritme molt més lent del que podria fer-ho provocant que anem quedant enrere en relació amb la resta.

Aquest és el meu punt de vista basat en el que he viscut, n'hi ha altres, de ben segur, però el que és evident, perquè és de definició, és que actuant igual que qui avui té poder, no s'obrirà mai el canvi que es defensa. I ja només per això, a la mínima que algú amb dècades en política es defensi, no amb arguments ni raons, sinó amb els galons de l'experiència, queda inhabilitadíssim per liderar el canvi. Perquè repetirà el que ha après en política catalana que és just el que fan els que tenen el poder, però ho farà amb molts menys recursos i d'entrada amb infinita menys massa social i menys capital humà. I així, limitant, és impossible fer tant el canvi (la meta) com fer-hi participar la nació (l'objectiu). I, la veritat, no m'hauria atrevit a generalitzar aquesta definició de la classe política catalana si no fos perquè les persones independents que s'impliquen en política i després es retiren t'afirmen amb diferents paraules això mateix, i perquè durant la pandèmia, els experts científics i sanitaris que havien d'assessorar el govern per garantir la salut pública han explicat per escrit i en oral els entrebancs que s'han trobat per fer la seva feina i tots ells apunten a una mateixa direcció, un lideratge limitatiu.

Davant de tot plegat, malgrat el desgast que implica vèncer aquestes resistències per canviar les coses i fer complir el que vam decidir el 1r d'octubre del 2017 i no deixar sense conseqüències la sang, suor i llàgrimes que vam vessar als carrers, la resta tenim una opció real, implicar-nos en política i fer el canvi. Esperar que determinada persona es mogui, esperar una generació, al final és no fer res. I no fent res no canvia res, és com l'argument que arribarà un moment en què serem independents, si no fem res no arribarà mai. Empobrint-nos o enriquint-nos, si no tenim un projecte de país, una estratègia..., si no mirem de tirar-la endavant i no actuem, no farem res. No ens perdem en especulacions basades en el desig, no permetem més que faci política qui en sap de política, ha arribat l'hora d'involucrar-se i canviar la política. Ens hi va la llibertat com a nació i un millor

benestar, tant dels més grans com dels més joves!